

Vài năm trước, tôi dự một cuộc hội thảo ở vùng duyên hải bang Oregon. Một người đàn ông đến bên tôi và nói: “Ông có biết không, Stephen, tôi thực sự không thấy thích thú lắm với cuộc hội thảo này...”.

“Ông hãy nhìn mọi người ở đây”, ông ấy tiếp tục, “Và hãy ngắm bờ biển xinh đẹp cùng tất cả những gì đang diễn ra mà xem. Quá thú vị phải không? Vậy mà tất cả những gì tôi có thể làm là ngồi đây và lo lắng không biết phải trả lời ra sao trước những lời tra hỏi qua điện thoại của vợ tôi”.

Trong khi tôi còn đang băn khoăn không hiểu chuyện gì đã xảy ra với người đàn ông này thì ông ta tiếp tục: “Mỗi khi tôi đi xa là cô ấy gọi điện như thể cảnh sát hỏi cung vậy. Nào là “Anh ăn sáng ở đâu? Ăn với ai? Anh có dự họp cả buổi sáng không? Khi nào thì nghỉ trưa? Anh đã nghỉ trưa ở đâu? Buổi tối anh đi đâu? Chơi gì? Em nghe có tiếng phụ nữ, anh đang đi cùng ai vậy?...” Và điều cô ấy thực sự muốn biết, nhưng không bao giờ muốn nói ra, là cô ấy có thể hỏi ai để xác minh những gì tôi đã nói với cô ấy. Cô ấy làm tình làm tội tôi đủ mọi thứ mỗi khi tôi đi xa. Tôi thực sự không còn hứng thú gì nữa”.

Ông ta có vẻ rất khổ sở. Chúng tôi nói chuyện một lúc và ông ấy đưa ra một câu bình luận rất đáng chú ý: “Tôi đoán là cô ấy biết rõ nên hỏi cái gì?”. Ông ấy ngập ngừng, hơi lúng túng: “Cũng chính từ một cuộc hội thảo như thế này, tôi đã gặp cô ấy. Lúc đó, tôi đã có vợ”.

Tôi suy nghĩ về ý tứ của câu nói đó rồi hỏi: “Hình như anh là người thích sử dụng các giải pháp nhanh?”.

“Ý ông muốn nói gì?”, ông ấy hỏi.

“À, đại loại là anh muốn có thể dùng cái tuốc-nơ-vít để